

EVROPSKA KOMISIJA

Bruselj, 19.9.2012
SWD(2012) 266 final

DELOVNI DOKUMENT SLUŽB KOMISIJE

POVZETEK OCENE UČINKA

Spremni dokument

**k Predlogu uredbe Evropskega parlamenta in Sveta
o ustanovitvi evropske prostovoljske enote za humanitarno pomoč**

{COM(2012) 514 final}
{SWD(2012) 265 final}

OZADJE IN INSTITUCIONALNI OKVIR

Lizbonska pogodba v členu 214(5) določa ustanovitev evropske prostovoljske enote za humanitarne pomoči, kar omogoča mladim Evropejcem, da prispevajo k operacijam humanitarne pomoči Unije. Novembra 2010 je Komisija sprejela Sporočilo o prostovoljski enoti. Sklepi Sveta in Pisna izjava Evropskega parlamenta so bili sprejeti leta 2011. Komisija je v prihodnjem večletnem finančnem okviru za obdobje 2014–2020 predlagala dodelitev sredstev za prostovoljsko enoto v višini 210 milijonov EUR.

POSVETOVANJE Z ZAINTERESIRANIMI STRANMI

Zainteresirane strani, vključno z glavnimi organizacijami za humanitarne pomoči, prostovoljskimi organizacijami in državami članicami, so ves čas že od začetka leta 2010 sodelovale v postopku ustanovitve prostovoljske enote. Informacije in strokovno znanje so bili pridobljeni tudi z zunanjimi študijami/pregledi, posebnimi konferencami in javnim spletnim posvetovanjem.

Zainteresirane strani so vedno znova poudarjale potrebo po tem, da bi bila prostovoljska enota zasnovana na povpraševanju in potrebah, kar bi zagotovilo dejanski učinek na prebivalstvo, ki je deležno tovrstne pomoči. Prostovoljska enota bi morala mobilizirati prostovoljce, da bi ponazorila vrednote, na katerih temelji evropski projekt, hkrati pa zagotoviti humanitarne pomoči in uskladiti uporabo prostovoljcev s trendom vse večje profesionalizacije v tem sektorju. Nekatere zainteresirane strani so predlagale tudi razlikovanje med manj kvalificiranimi mladimi, ki naj ne bi bili napoteni na humanitarne operacije, kadar so varnostne razmere zaskrbiljujoče, in izkušenimi prostovoljci. Poudarjeno je bilo tudi, kako pomembno je, da lahko lokalne organizacije gostiteljice zagotovijo trajnosten učinek prispevka prostovoljcev na skupnosti gostiteljice.

Na podlagi rezultatov pregledov in posvetovanj ter z namenom preskušanja nekaterih izmed možnih značilnosti prihodnje prostovoljske enote je Komisija začela z dvema krogoma pilotnih projektov v obdobju 2011–2013. Prva spoznanja, pridobljena na podlagi pilotnih projektov, so bila uporabljena za oblikovanje te ocene učinka.

OPREDELITEV PROBLEMA IN SUBSIDIARNOST

Nedavni podatki so pokazali trend splošnega porasta v številu aktivnih prostovoljcev v EU v zadnjih desetih letih. Javnomnenjske raziskave Eurobarometra (2010) kažejo, da sta solidarnost in humanitarne pomoči za Evropejce področji, kjer ima prostovoljstvo najpomembnejšo vlogo, 88 % Evropejcev pa podpira ustanovitev prostovoljske enote za humanitarne pomoči. Čeprav je 68 % Evropejcev seznanjenih s tem, da EU financira humanitarne pomoči, je samo 30 % Evropejcev mnenja, da so o tem dobro obveščeni. Poleg tega večina prostovoljcev, ki so napoteni v države zunaj EU, kljub povečanemu povpraševanju po prostovoljcih za humanitarne ukrepe v tretjih državah še vedno sodeluje pri dolgoročnejših projektih razvojnega sodelovanja in ne pri intervencijah v zvezi s humanitarne pomočjo.

Čeprav že obstajajo mnogi programi prostovoljstva, še vedno obstajajo velike pomanjkljivosti in vrzeli, ki ovirajo doseganje celotnega potenciala programov prostovoljstva v podporo

humanitarnemu delovanju. Pomanjkanje sistematičnega in strukturiranega pristopa EU k prostovoljstvu, precejšnje razlike v ravni razvoja prostovoljstva po državah članicah, pa tudi omejena prepoznavnost prostovoljstva ovirajo prostovoljsko dejavnost, da bi se v EU razvila v celoti, ter omejujejo udeležbo oseb, ki bi s svojo dobro voljo ali zagnanostjo prek prostovoljstva konkretno prispevali k operacijam humanitarne pomoči Evropske unije.

Ugotovljeni so bili naslednji specifični problemi: (i) pomanjkanje strukturiranega pristopa EU k prostovoljstvu, vključno s precejšnjimi razlikami v ravni prostovoljstva po državah članicah; (ii) medla prepoznavnost humanitarnega ukrepanja EU in solidarnosti z ljudmi v stiski, ki pomeni omejeno ozaveščenost Evropejcev in povzroča nemalo težav tistim, ki želijo s svojim sodelovanjem konkretno prispevati k humanitarni pomoči; (iii) pomanjkanje doslednih mehanizmov za določitev in izbor, ki bi se dosledno uporabljali po državah članicah, kar povzroča težave pri usklajevanju ponudbe prostovoljcev in povpraševanja organizacij; (iv) pomanjkanje prostovoljcev z ustreznimi kvalifikacijami na področju humanitarne pomoči, kar nakazuje, da v nekaterih okoliščinah manj izkušene organizacije pošiljateljice napotijo prostovoljce brez minimalnih spretnosti in ozaveščenosti o humanitarnih načelih; (v) pomanjkljivosti glede zmožnosti hitrega odzivanja na področju humanitarne pomoči zaradi povečanega števila in obsega humanitarnih kriz ter večjih humanitarnih potreb, zaradi česar je treba nujno povečati število kvalificiranih virov, ki jih je mogoče napotiti v krizne razmere, kjer so lokalne in mednarodne zmožnosti za zagotovitev pomoči pogosto preobremenjene. (vi) šibka zmožnost organizacij gostiteljic za zagotovitev trajnostnega učinka prispevkov prostovoljcev na upravičence.

Brez pobude na ravni EU zgoraj navedena problematika ne bo rešena. Poleg tega se pomanjkanje ukrepanja Unije ne bi skladalo z Lizbonsko pogodbo, ki predvideva ustanovitev prostovoljske enote.

CILJI

Učinkovitejša mobilizacija prostovoljcev znotraj Evropske unije lahko pripomore k ustvarjanju pozitivne podobe Evropske unije v svetu. To lahko spodbudi interes za vseevropske projekte v podporo dejavnostim humanitarne pomoči, vključno z dejavnostmi civilne zaščite humanitarnega značaja, kar pa je mogoče doseči tudi z boljšimi pripravami, ne samo z večjim številom napotitev. To lahko okrepi koristi za skupnosti gostiteljice in ima učinek na same prostovoljce, ki tako razvijajo specifične spretnosti, relevantne za trg humanitarnih dejavnosti, pa tudi spretnosti za življenje, kot so osebna vzdržljivost, medkulturna ozaveščenost in medkulturno razumevanje.

Prostovoljska enota si prizadeva, da bi zagotovila koristi organizacijam pošiljateljicam, skupnostim, ki prejemajo storitve teh organizacij, prostovoljcem in s tem tudi Evropski uniji kot celoti. Ti preudarki so bili upoštevani pri oblikovanju naslednjih ciljev:

Splošni cilj

- Izraziti humanitarne vrednote Evropske unije in solidarnost z ljudmi v stiski s spodbujanjem učinkovite in prepoznavne evropske prostovoljske enote za humanitarne pomoči, s čimer se krepi prispevek EU h globalni zmožnosti odzivanja na humanitarne krize.

Specifični cilji

- Izboljšanje zmožnosti Unije, da zagotovi humanitarno pomoč,
- izboljšanje spretnosti in usposobljenosti prostovoljcev in njihovih pogojev za delo,
- spodbujanje prepoznavnosti humanitarnih vrednot Unije,
- krepitev zmožnosti organizacij gostiteljic v tretjih državah,
- krepitev skladnosti/doslednosti po državah članicah z namenom izboljšanja priložnosti za evropske državljane, da se udeležijo operacij humanitarne pomoči,
- krepitev meril za določitev in izbor prostovoljcev.

Operativni cilj:

- vzpostavitev okvira za skupne prispevke Evropejcev k humanitarnim dejavnostim Unije (Lizbonska pogodba, člen 214(5)).

MOŽNOSTI POLITIKE

Če se prostovoljska enota ne ustanovi (**EU ne sprejme novega ukrepa**), se lahko pričakuje, da bodo prostovoljci še naprej večinoma angažirani v okviru dolgoročnejšega razvojnega sodelovanja, posamezni nacionalni programi prostovoljstva in nevladne organizacije pa bodo še naprej uporabljali svoje metode za določitev in izbor.

Ta položaj bi na področju humanitarne pomoči privedel do tega, da bi potencial prostovoljstva ostal neizkoriščen, razlog za to pa bi bilo lahko tudi pomanjkanje zmožnosti za razvoj in zagotovitev primerne usposabljanja v okviru nevladnih organizacij in nacionalnih vlad. Iz teh razlogov bi organizacije pošiljateljice še naprej organizirale napotitve prostovoljcev, ki ne bi imeli vedno potrebnih spretnosti, s čimer kakovost angažmaja prostovoljcev ali dejanski učinek njihovega sodelovanja na lokalne skupnosti ne bi bila zagotovljena. Tudi učinek na organizacije gostiteljice in lokalne skupnosti bi bil omejen in bi bil navsezadnje odvisen od virov organizacij gostiteljic, ki so pogosto zelo omejeni.

Prepoznavnost EU se ne bo okrepila, če se na ravni EU ne sprejme nov ukrep. Iz teh razlogov in ob upoštevanju dejstva, da Lizbonska pogodba predvideva ustanovitev prostovoljske enote (člen 214(5)), možnost, da EU ne sprejme novega ukrepa, ne bo nadalje obravnavana.

Izziv je oblikovati enoto, da bi bilo mogoče doseči čim večji izkoristek (učinkovitost) na stroškovno učinkovit način. Opredeljene so bile štiri možnosti politike, ki so rezultat kombinacije različnih „modulov“ (širokega razpona dejavnosti, ki se jim lahko nameni podpora), pri čemer število modulov od možnosti 1 do možnosti 4 narašča:

Možnost 1 bi vključevala (1) razvoj standardov za določitev, izbor prostovoljcev, s čimer bi bilo zagotovljeno, da se pritegnejo pravi prostovoljci, da se ti pravično izberejo in imajo prave sposobnosti ter (2) razvoj mehanizma certificiranja za organizacije pošiljateljice, na podlagi katerega bi bili pridobljeni revidirani dokazi, da certificirane organizacije spoštujejo standarde EU.

Poleg dejavnosti, ki jih predvideva že možnost 1, bi **možnost 2** vključevala še: (3) podporo usposabljanju prostovoljcev, ki temelji na izkušnjah organizacij za humanitarno pomoč in na spoznanjih, pridobljenih s pilotnimi projekti in usposabljanjem, ki ga organizira Komisija v okviru politike o civilni zaščiti; (4) ustanovitev registra kvalificiranih prostovoljcev EU,

razpoložljivih za sodelovanje na področju humanitarne pomoči, ki bi zagotovil platformo za hitro določitev primernih kandidatov za prostovoljce in prebivalcem EU približal priložnosti za prostovoljstvo; ter (5) razvoj standardov in mehanizma certificiranja za upravljanje prostovoljcev v organizacijah gostiteljicah, kar bi zagotovilo primerno uporabo spretnosti prostovoljcev v korist lokalnim skupnostim.

Možnost 3 bi dejavnostim iz možnosti 2 dodala: (6) napotitev prostovoljcev EU v tretje države, vključno z vajeništvom za manj izkušene prostovoljce v okviru usposabljanja in rednimi napotitvami v okviru projektov na področju humanitarne pomoči (s posebnim poudarkom na preprečevanju/pripravljenosti in intervencijah za obnovo); (7) krepitev zmožnosti v organizacijah gostiteljicah, da bi se zagotovila podpora izvajanju standardov, ki so bili razviti v okviru modula 5, in izboljšale gostiteljske zmožnosti; in (8) vzpostavitev mreže EU za humanitarne prostovoljce prek interaktivne spletne strani za mrežno povezovanje, ki bi prostovoljcem omogočila, da sodelujejo, ne da bi bili napoteni. Za izvedbo bi pod primernim nadzorom Komisije poskrbela obstoječa izvajalska agencija z ustreznimi izkušnjami na področju programov prostovoljstva.

Za konec bi bila v okviru **možnosti 4** zagotovljena podpora enaki kombinaciji dejavnosti kot v okviru možnosti 3 (vseh 8 modulov), vendar bi bilo predvideno, da vsak element, vključno z izborom, usposabljanjem in napotitvijo, upravlja neposredno Evropska komisija. Tak pristop k napotitvi prostovoljcev bi bilo mogoče organizirati na številne načine, na primer (i) z dodelitvijo dodatnih človeških virov znotraj služb Komisije; ii) z zaupanjem izvajanja obstoječi izvajalski agenciji (kot je na primer Izvajalska agencija za izobraževanje, avdiovizualno področje in kulturo Generalnega direktorata za izobraževanje in kulturo); iii) z ustanovitvijo nove samostojne agencije za prostovoljsko enoto EU. Glede na predvidene dodatne upravne stroške v zvezi z ustanovitvijo nove agencije v sedanjih gospodarskih razmerah in glede na možno podvajanje pristojnosti z obstoječimi organi, ta možnost v okviru te ocene učinka ni nadalje obravnavana.

ANALIZA UČINKOV

Z oceno učinka so ocenjeni glavni potencialni učinki posamezne možnosti (vključno z učinki na različne zainteresirane strani), obseg uresničitve specifičnih ciljev v okviru posamezne možnosti in ocene stroškov izvajanja (ocene učinkovitosti), pri čemer se predpostavlja, da bo zakonodajni okvir za celovito izvajanje sprejet v začetku leta 2014. Ocene stroškov izvajanja vključujejo tudi stroške upravljanja, za katere se predpostavlja, da bodo znašali okrog 10 % celotnega proračuna, če bo dejavnosti upravljala Komisija, in okrog 8 %, če se bo upravljanje zaupalo obstoječi izvajalski agenciji.

Možnost 1

Možnost 1 bi ustvarila pogoje za povečano preglednost in doslednost procesov novačenja in usposabljanja prostovoljcev po državah članicah in bi lahko spodbudila organizacije pošiljateljice, da uskladijo svoje pristope. Vendar pa so učinki in sinergije odvisni od ravni sprejemanja standardov in mehanizmov certificiranja po organizacijah. V skladu z možnostjo 1 bi prostovoljci v življenjepisu predvsem lahko navedli, da jih je certificirana organizacija izbrala ali pa je z njimi sodelovala, zagotovila pa bi tudi višjo raven znanja o tem, kaj se lahko pričakuje od prostovoljstva v okviru različnih organizacij.

Učinki na spodbujanje prepoznavnosti EU v tretjih državah bi bili zelo omejeni, ker ta možnost ne predvideva napotitev. Iz istega razloga bi bilo mogoče pričakovati samo potencialne posredne učinke na lokalne skupnosti in organizacije gostiteljice.

Možnost 1 bi imela omejen učinek na cilje, ki bi bil odvisen od ravni sprejemanja standardov v okviru prostovoljskih organizacij in od pripravljenosti teh organizacij, da uporabijo mehanizme certificiranja.

Stroški izvajanja možnosti 1 bi v obdobju 2014–2020 znašali okrog 3,5 milijona EUR.

Možnost 2

Tako kot možnost 1 bi tudi možnost 2 zagotovila pogoje za morebitno izboljšanje sistema novačenja prostovoljcev. Poleg tega bi organizacije pošiljateljice dobile dostop do prostovoljcev, ki so opravili celosten program usposabljanja, kar bi izboljšalo učinkovitost napotitev prostovoljcev, zmanjšalo tveganje za neustreznost prostovoljcev in poenostavilo nadzor in usmerjanje prostovoljcev na terenu. Tudi ustanovitev registra usposobljenih prostovoljcev bi pripomogla k temu, da bi organizacije, ki novačijo prostovoljce, identificirale ustrezne kandidate.

Ta možnost neposredno prispeva k kvalificiranju prostovoljcev prek usposabljanja in povečuje njihove možnosti za napotitev. Usposabljanje in register bi zagotovila tudi hitrejšo vključitev oseb med prostovoljce, hkrati pa bi standardi za organizacije gostiteljice prostovoljcem omogočili, da čim bolj povečajo svoj prispevek ob napotitvi in zadovoljstvo pri opravljanju dela. Možnost 2 bi imela tudi učinek na lokalne skupnosti, organizacije gostiteljice in prepoznavnost EU v tretjih državah, vendar samo v primeru, če bi bili napoteni usposobljeni prostovoljci.

Na splošno bi možnost 2 izboljšala kvalifikacije prostovoljcev in ustvarila pogoje za učinkovitejše napotitve in večji prispevek prostovoljcev v sektorju humanitarne pomoči. Vendar pa ne bi bilo zagotovila, da bodo prostovoljci pridobljene spretnosti dejansko uporabili v korist lokalnega prebivalstva, ali da bo solidarnost EU v tretjih državah postala prepoznavnejša.

Stroški izvajanja možnosti 2 bi v obdobju 2014–2020 znašali okrog 53 milijonov EUR.

Možnost 3

K temu, kar predvidevajo prejšnje možnosti, bi možnost 3 nadalje dodala podporo napotitvi prostovoljcev na operacije humanitarne pomoči, krepitev zmožnosti v lokalnih organizacijah gostiteljicah in vzpostavitev mreže EU za humanitarne prostovoljce.

Predlagani pristop, v skladu s katerim bi obstoječa izvajalska agencija humanitarnim organizacijam predlagala primerne možnosti za napotitev prostovoljcev, bi zagotovil povezanost prostovoljske enote s ključnimi zainteresiranimi stranmi v sektorju. Nadzor nad napotitvijo bi z vrsto ukrepov ohranila Komisija. Prvič, do napotitve bi bili upravičeni samo tisti prostovoljci, ki so opravili program usposabljanja EU in so bili pisani v register enote. To bi zagotovilo, da so napoteni prostovoljci usposobljeni, da s svojim delom dragoceno prispevajo. Drugič, Komisija bi ohranila nadzor preko nadzora nad agencijo, kar bi zagotovilo odličnost in veliko prepoznavnost EU v času napotitev. Tretjič, od organizacij gostiteljic, ki sprejmejo prostovoljce, bi se zahtevalo, da spoštujejo standarde EU, ki bi bili razviti v okviru modula 5.

Povezave med različnimi moduli in pogoji, ki se nanašajo na napotitve, bodo pripomogli k temu, da bodo operacije prostovoljske enote EU lahko prepoznavne.

Ta možnost bi prostovoljcem omogočila, da pridobijo konkretne delovne izkušnje v tem sektorju in z napotitvijo nadalje izboljšajo svoje kvalifikacije, kar bi jim olajšalo pridobivanje nadaljnjih izkušenj na terenu in na trgu dela, hkrati pa bi se okrepila zmožnost hitrega odzivanja v humanitarnem sektorju. To bo verjetno spodbudilo državljane EU, ki bi s sodelovanjem na področju prostovoljstva želeli izraziti svojo solidarnost in konkretno prispevati k prizadevanjem na področju humanitarne pomoči (vključno s tistimi, ki bi sicer imeli manj priložnosti). Mreža EU za humanitarne prostovoljce bi tistim, ki bi želeli začeti kariero na področju humanitarne pomoči, zagotovila tudi priložnosti za mrežno povezovanje. Končno bi ta možnost prinesla tudi prednosti na kulturnem področju, saj bi prostovoljci lahko spoznali druge kulture in načine življenja.

Neposredna navzočnost in podpora prostovoljske enote v lokalnih skupnostih je glavni in neposredni način izražanja solidarnosti EU in povečanja prepoznavnosti EU, zlasti v kombinaciji s primernim usposabljanjem, ki zagotavlja precejšen in pozitiven prispevek prostovoljcev.

Z možnostjo 3 se ne bi samo okrepil prostovoljski sektor in zagotovila podpora prostovoljcem v Evropi, ampak bi se vključili tudi vsi potrebni elementi, ki bi zagotovili, da prostovoljci dejansko prispevajo k intervencijam na področju humanitarne pomoči v tretjih državah in s tem prispevajo k splošni učinkovitosti in kakovosti humanitarne pomoči.

Stroški izvajanja možnosti 3 bi v obdobju 2014–2020 znašali okrog 210 milijonov EUR.

Možnost 4

Če bi Komisija neposredno upravljala z vsakim elementom v okviru te možnosti, bi pomenilo naslednje. Ta možnost predvideva enako raven nadzora Komisije nad usposabljanjem prostovoljcev in ustanovitvijo registra kot možnost 3. Kar zadeva napotitve, bi Komisija ali agencija nadzirala končni izbor in razporeditev izbranih prostovoljcev, ki bi bili nato vključeni v projekte humanitarne pomoči na terenu. Vpliv Komisije na prepoznavnost EU in „trženje“ prostovoljske enote bi bil enak kot pri možnosti 3.

Možnost 4 pri upravljanju finančne podpore, ki je namenjena prostovoljcem v prostovoljski enoti, predvideva spremembo v primerjavi z obstoječim stanjem, zdaj namreč financiranje humanitarnih delavcev poteka prek partnerjev EU na področju humanitarne pomoči. Sprememba bi pomenila dodatne upravne stroške za Komisijo v smislu človeških virov. Ni pričakovati, da bi imele službe Komisije enak potencial za učinek vzvoda in bile najboljše usposobljene za razporejanje prostovoljcev na terenu, humanitarne organizacije pa bodo verjetno v manjši meri prevzemale „odgovornost“ za ukrepe, kar lahko ovira učinkovitost napotitev in zmanjša motivacijo za okrepitev kakovosti na področju humanitarnega prostovoljstva. Da bi bilo vzpostavljeno ravnovesje, bi bilo priporočljivo razviti trdno strukturo notranjega upravljanja in mehanizme vsakodnevnega navezovanja stikov, kar bi zagotovilo, da bi bila prostovoljska enota dobro vpeta v zagotavljanje humanitarne pomoči EU. Po vsej verjetnosti bi bila stopnja porasta dejavnosti prostovoljske enote v okviru možnosti 4 nekoliko nižja.

Hkrati pa glede na omejeno „absorpcijsko sposobnost“ obstaja verjetnost, da bi bilo v okviru tega načina upravljanja težko zadostiti naraščajočim potrebam po napotitvah. Po drugi strani

pa bi manjše število napotitev privedlo do omejitev koristi za skupnosti gostiteljice, omejene pa bi bile tudi celotne zmožnosti znotraj sektorja. Poleg tega bi neposredno in centralizirano upravljanje lahko zmanjšalo možnosti državljanov EU za vključitev med prostovoljce in prostovoljsko delo.

Če stroški izvajanja možnosti 4 v obdobju 2014–2020 (210 milijonov EUR) ostanejo v mejah razpoložljivega proračuna za večletni finančni okvir, bi bilo napotitih 60 % manj prostovoljcev.

PRIMERJAVA MOŽNOSTI

Pri primerjanju štirih možnosti politike bi bilo treba upoštevati, da ambicije oziroma obseg teh štirih možnosti naraščajo, od možnosti 1, ki je minimalistična, do možnosti 4, ki je obsežna in predvideva neposredno upravljanje. Možnosti se primerjajo na podlagi ocenjevanja, koliko več k specifičnim ciljem prispevajo bolj obsežne možnosti. Ta ocena se lahko nato primerja glede na višje stroške obsežnejših možnosti. Različni obseg različnih možnosti pomeni tudi različna tveganja med dejanskim izvajanjem.

V tabeli v nadaljevanju je predstavljen povzetek primerjave možnosti. Primerjava je opravljena na podlagi ocenjevalnega sistema, kjer se dodeljujejo ocene +, ++ ali +++ za majhne, srednje velike ali velike pozitivne učinke. Opozoriti je treba, da so nekatere ocene obdane z oklepaji (), kar nakazuje, da so te ocene povezane z večjo negotovostjo (kar se navezuje tudi na ugotovljena tveganja). Tabela vsebuje tudi celotne stroške izvajanja za štiri možnosti, kar omogoča približno oceno stroškovne učinkovitosti.

	Osnovni scenarij	Možnost 1	Možnost 2	Možnost 3	Možnost 4
Specifični cilji					
izboljšanje zmožnosti Unije, da zagotovi humanitarno pomoč	(+)	(+)	++	+++	++
izboljšanje spretnosti in usposobljenosti prostovoljcev in njihovih pogojev za delo	(+)	(+)	++	+++	++
spodbujanje prepoznavnosti humanitarnih vrednot Unije	(+)	(+)	+	+++	+++
krepitev zmožnosti organizacij gostiteljic v tretjih državah	-	-	+	+++	+++
krepitev skladnosti po državah članicah z namenom izboljšanja priložnosti za evropske državljane, da se udeležijo operacij humanitarne pomoči	-	(+)	(++)	++	(+)
krepitev meril za določitev in izbor prostovoljcev	+	++	++	+++	+++
Stroški izvajanja 2014–2020		3 milijoni EUR	52 milijonov EUR	210 milijonov	212 milijonov

				EUR	EUR
Število napotnih prostovoljcev	-	-	-	9 604	7 045

Ugotoviti je mogoče, da bi imela možnost 1 omejen učinek na cilje, ki bi bil odvisen od ravni sprejemanja standardov v okviru prostovoljskih organizacij in od pripravljenosti teh organizacij, da uporabijo mehanizme certificiranja. Možnost 2 bi izboljšala kvalifikacije prostovoljcev in ustvarila pogoje za učinkovitejše napotitve in večji prispevek prostovoljcev v sektorju humanitarne pomoči. Vendar pa ne bi bilo zagotovila, da bodo prostovoljci pridobljene spretnosti dejansko uporabili v korist lokalnega prebivalstva. Z možnostjo 3 se ne bi samo okrepil prostovoljski sektor in zagotovila podpora prostovoljcem v Evropi, ampak bi se vključili tudi vsi potrebni elementi, ki bi zagotovili, da prostovoljci dejansko prispevajo k intervencijam na področju humanitarne pomoči v tretjih državah in s tem prispevajo k splošni učinkovitosti in kakovosti humanitarne pomoči. Z možnostjo 4 bi bili predvideni precej višji stroški, število priložnosti za napotitev pa bi bilo omejeno zaradi z upravljanjem povezanih omejitev, priložnosti, ki izhajajo iz izvajanja v okviru partnerskega pristopa, pa ne bi bile zajete.

Iz teh razlogov bi bila **najprimernejša možnost 3.**

DOGOVORI GLEDE SPREMLJANJA IN OCENJEVANJA

Spremljanje

Stalni sistem spremljanja bo sledil napredku programa pri uresničevanju ciljev. Zasnovan bo na mnogih kazalnikih, ki jih bo organ izvajanja dosledno zbiral in meril. S tem sistemom spremljanja bo mogoče spremljati raven uresničevanja operativnih ciljev programa, nakazoval bo uresničevanje specifičnih ciljev in zagotovil oporne točke za prilagajanje izvajanja programa na podlagi pridobljenih izkušenj.

Ocenjevanje

Vmesno ocenjevanje programa se bo izvedlo tri leta po dejanskem začetku dejavnosti. Končno ocenjevanje je predvideno ob koncu programa. Dodatne ocenjevalne študije o specifičnih vidikih programa se lahko opravijo kadar koli v času izvajanja programa, če se pojavi potreba po prilagoditvi ali preoblikovanju katerega koli elementa programa.